

Arrest

nr. 67 909 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die thans verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 27 oktober 2009 het Rijk binnen en dienden op 18 januari een tweede asielaanvraag in. Op 5 juli 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in de gemeente Peje in Kosovo. In 2001 huwde u met uw vrouw E.A. (O.V. X, CGVS X) in de moskee in Peje. Zij trok in bij u en uw ouders in het huis waar u woonde in Peje. U verklaart dat Roma in Kosovo geen rechten hebben. Sinds het begin van de oorlog in Kosovo werd u gepest door Albanezen die in uw huis binnenvielen en u en uw familie sloegen. Zeker 20 of 30 keer zijn Albanezen in uw huis binnengevallen in de periode tussen het begin van de oorlog en 2004 of 2005. Nadat uw huis verbrand is in 2004 of 2005, bent u met uw vrouw en uw twee of

drie eerste kinderen met de trein vanuit Peje naar Subotica in Servië vertrokken. In uw haast heeft u uw geboorteakte achtergelaten. Ook over Subotica zegt u dat u er geen rechten had. Nadat u zo'n twee jaar in Subotica woonde werd u daar zeker tien keer geslagen door Serviërs, waarvan u zegt dat sommige skinheads of nazi's waren. Een keer werd u zo hard geslagen dat uw arm gebroken was. U hebt dit niet gemeld aan de politie. Ook de politie zou u immers drie of vier geslagen hebben, wanneer zij uw documenten wilden controleren en wanneer bleek dat u die niet had. U hebt geen klacht ingediend tegen de politie. Deze problemen deden u Servië verlaten. U bent begin 2009 met uw vrouw en uw drie kinderen uit Subotica vertrokken. In februari 2009 werd u in Hongarije aangehouden. Op 24 februari 2009 vroeg u er asiel aan. Na een negatieve beslissing keerde u terug naar Subotica. Daar bleef u 15 of 20 dagen of misschien drie of vier of vijf maanden. In die periode is uw jongste dochter geboren in Subotica. In oktober 2009 bent u met uw vrouw Elisabeta Abdulovich (O.V. 6.518.588, CGVS 09/18049BZ) en uw vier kinderen uit Subotica naar België vertrokken, waar u volgens uw verklaring aankwam op 27 oktober 2009. Daags nadien diende u uw eerste Belgische asielaanvraag in. Op 18 januari 2011 vroeg u voor de tweede keer asiel aan in België. U verklaart tussen beide asielaanvragen België niet te hebben verlaten. U legt zelf geen documenten neer. Uw echtgenote legt op 25 mei 2011 vijf pagina's medische 1 documenten neer van uw zoon E., hierin wordt gesteld dat hij bij een val een melktand verloor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen en van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, moet worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. De reden daarvoor is dat u de aangehaalde problemen die de aanleiding tot uw vertrek uit Kosovo vormden niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien is de situatie die in Kosovo bestond tijdens en na de oorlog grondig gewijzigd. Aan de basis van uw vertrek uit Kosovo zouden de gebeurtenissen tijdens en in de nasleep van de oorlog in Kosovo hebben gelegen. U verklaart dat u met uw gezin uit Kosovo naar Servië gevlucht bent omdat u in deze periode gepest werd door Albanezen die uw huis binnenvielen en u en uw familie sloegen. Voor wat deze, niet door enig bewijsstuk ondersteunde, problemen betreft moet worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht omwille van ernstige tegenstrijdigheden in en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Zo beweert u dat u sinds het begin van de oorlog door Albanezen werd lastig gevallen. Albanezen zouden in uw wijk regelmatig binnenvallen in de huizen en de bewoners slaan. Zeker 20 of 30 keer zouden Albanezen in uw huis zijn binnengevallen in de periode tussen het begin van de oorlog (1999) en 2004 of 2005 (CGVS 09/18049Z gehoor 1, p. 12-13). Uw vrouw verklaart echter dat Albanezen nooit uw woning binnengevallen zijn (CGVS 09/18049ZB, gehoor 2, p. 11). Het is niet geloofwaardig dat zij niet op de hoogte zou zijn van deze invallen, als die zich regelmatig voordeden in uw wijk, en zelfs 20 tot 30 keer in uw eigen woning. Uw vrouw vertelt dat jullie Kosovo hebben verlaten onder meer omdat zij één keer geslagen is waar u bij was toen u met haar in het centrum van Peje was (CGVS 09/18049ZB, gehoor 2, p. 11). U bevestigt dat uw vrouw in Kosovo is geslagen, maar u beweert dat u toen niet bij haar was. Bovendien spreekt u nu over twee of drie incidenten waarbij uw vrouw geslagen zou zijn, die telkens in uw wijk plaatsvonden (CGVS 09/18049Z, gehoor 2, p. 7). Dit valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaring dat Albanezen 20 tot 30 keer in uw woning binnenvielen. Mochten deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan mag worden verwacht dat jullie versies daarover coherent en gelijklopend zijn. Verder verklaart uw vrouw dat het huis van uw ouders, waar u met uw gezin en met uw ouders in Peje woonde is afgebrand, waardoor zij de geboorteakte die zij ooit bezat is kwijtgeraakt. Initieel verklaart ze dat het huis afgebrand is tijdens de oorlog (CGVS, 09/18049ZB, gehoor 1, p.4-5), later beweert ze het niet exact te weten, maar weet zij dat zij één kind had op het moment van de brand (CGVS, 09/18049ZB, gehoor 2, p.2-3). Wat er ook van zij, het is bijzonder vreemd dat u niet heeft vermeld dat uw ouderlijke huis is afgebrand, wanneer u onder meer gevraagd wordt of het uw laatste woning in Kosovo was, en wanneer u gevraagd wordt het huis te beschrijven (CGVS 09/18049Z, gehoor 1, p. 4). Ook wanneer uw motieven om Kosovo te verlaten ter sprake komen, zegt u helemaal niets over het afbranden van uw huis (CGVS 09/18049Z, gehoor 1, p. 11-13). Geconfronteerd met de beweringen van uw vrouw, beaamt u later dat uw huis inderdaad is verbrand. U kan echter niet zeggen wanneer dat zou gebeurd zijn. Ook beweert u meteen na de brand naar Subotica vertrokken te zijn, waarbij u het niet belangrijk vond om naar uw document te zoeken (CGVS 09/18049Z, gehoor 2, p. 3 & CGVS 09/18049Z, gehoor 2, p.4), terwijl uw vrouw zegt dat jullie na de brand nog één tot drie jaar in een tent in de buurt van de wijk van de Roma zijn blijven wonen (CGVS, 09/18049ZB, gehoor 2, p.3). Deze twee versies van de feiten zijn niet met elkaar te rijmen. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan deze incidenten die u aanhaalt als motief om Kosovo te verlaten. U beweert voorts dat u als Rom in Kosovo geen rechten had. U stelde er niet naar de

gemeente of de politie durfde gaan omdat die de Roma pestten, dat u geen financiële hulp kreeg en dat u zich niet kon inschrijven in het arbeidsbureau (CGVS 09/18049ZB, gehoor 1, p. 3). Een eerste kanttekening die hierbij moet gemaakt worden is dat uw familie wel een eigen woning bezat, op naam van uw vader, en dat uw eigen registratie ook blijkt uit uw verklaring dat u van de gemeente uw geboorteakte verkreeg (CGVS 09/18049ZB, gehoor 1, p. 4, 7). Uit uw verklaringen en die van uw vrouw kan verder niet worden afgeleid dat u in Kosovo geen toegang had tot de gemeentelijke diensten om documenten te vragen. Zo verklaart u dat u, naast uw geboorteakte in Kosovo nooit andere documenten heeft aangevraagd omdat u wist dat u ze toch niet zou krijgen. U dacht dat u niets zou krijgen omdat, volgens u, Europese hulp aan Kosovo ook nooit tot bij de Roma geraakt. Geconfronteerd met het feit dat dat niet met de werkelijkheid strookt, verklaart u dat u 2 persoonlijk geen hulp of documenten hebt gekregen (CGVS 09/18049Z, gehoor 1, p.7-8). Dit is evenwel geen afdoende verklaring om het nalaten van het aanvragen van bijkomende documenten uit te leggen. U geeft geen enkel concreet argument waaruit kan worden afgeleid dat u geen documenten zou kunnen krijgen. Zeker gezien u in eerste instantie verklaarde dat u wel een geboorteakte verkreeg van de gemeente (CGVS 09/18049ZB, gehoor 1, p. 7). Ook uw vrouw verklaart nooit andere documenten aangevraagd te hebben in Peje omdat ze dacht dat ze niet aanvaard zou worden. (CGVS 09/18049ZB, gehoor 1, p. 6). Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om voor zichzelf bijkomende documenten aan te vragen. Haar verklaring is dus louter gestoeld op een persoonlijk vermoeden en niet op concrete feiten, en kan dus het nalaten niet afdoende verklaren. Verder is het door de tegenstrijdigheden in en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote niet duidelijk in hoeverre u en uw vrouw moeite hebben gedaan om uw rechten te doen gelden. U beweert in Kosovo niet geprobeerd te hebben uw kinderen in te schrijven, omdat ze toch geen rechten zouden krijgen (CGVS 09/18049Z, gehoor 2, p.3). Uw vrouw echter stelt dat ze geprobeerd heeft uw kinderen in Peje in te schrijven, maar dat ze niet binnen mocht (CGVS 09/18049ZB, gehoor 2, p.3-4). Verder stelt u dat u in Kosovo nooit een uitkering heeft aangevraagd (CGVS, 09/18049Z, gehoor 1, p.4 & CGVS 09/18049Z, gehoor 2, p. 3), terwijl u vrouw beweerde dat jullie het hebben aangevraagd maar dat jullie niets hebben gekregen (CGVS 09/18049ZB, gehoor 1, p. 3). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u wel hulp kreeg van de Roma, maar niet van de gemeente (CGVS 09/18049Z, gehoor 2, p.3). Het kan echter niet dat uw vrouw dat bedoelde, aangezien zij zegt dat niemand u ooit iets gegeven heeft (CGVS 09/18049ZB, gehoor 1, p. 3). Uw vrouw reageert op deze tegenstrijdigheid door te zeggen dat u stress heeft en veel vergeet (CGVS. 09/18049ZB, gehoor 2, p.2). Dit is echter geen afdoende uitleg om de tegenstrijdigheid te verklaren. U verklaart nog dat u hebt getracht u in te schrijven in een arbeidsbureau, maar dat u er niet aanvaard werd (CGVS 09/18049Z, gehoor 1, p. 3-4). Uw vrouw daarentegen zegt dat jullie dit nooit geprobeerd hebben (CGVS 09/18049ZB, gehoor 1, p.3). Uit het bovenstaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Kosovo werkelijk geen toegang kon krijgen tot uw elementaire mensen- en burgerrechten. Betreffende alle elementen die door u en uw partner werden aangehaald in verband met Kosovo moet verder worden gesteld dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is en dat er aldus goede redenen zijn om aan te nemen dat de problemen die tijdens de oorlog aan de basis lagen van de vlucht van talrijke mensen uit Kosovo, zich niet opnieuw zullen voordoen. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Peje wel degelijk verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police)

garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande 3 wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een

minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De door uw echtgenote neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Ze bevestigen enkel dat uw zoon Erdwan onlangs in België bij een val 4 een tand heeft verloren. Dat wordt hier niet in twijfel getrokken. Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote E.A. (O.V. 6.518.588, CGVS 09/18049BZ) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw X (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma- vrouw, geboren in de gemeente Peje in Kosovo. In 2001 huwde u met uw man S.A. (O.V. 6.518.588, CGVS 09/18049Z) in de moskee in Peje. U trok bij hem in in het huis van zijn ouders in Peje. U hebt Kosovo verlaten omdat u er geen rechten zou hebben. Tussen 2002 en 2005 is het huis van uw schoonouders afgebrand. Uw geboorteakte is mee verbrand. U hebt met uw man en kind gedurende één of anderhalf jaar in een tent gewoond in de buurt van de wijk van de Roma, waar u vroeger woonde. In 2005 werd uw man geslagen door Albanezen in de wijk waar u woonde. Hij werd ook gestoken met een mes en met een schroevendraaier. Een of twee weken later was u met uw man in het centrum van Peje toen u beiden geslagen werd door Albanezen. Daarom bent u met uw man en uw twee eerste kinderen met de trein vanuit Peje naar Subotica in Servië vertrokken. Ook over Subotica zegt u dat u er niets had, geen respect. Deze problemen deden u Servië verlaten. U bent begin 2009 met uw man en uw drie kinderen uit Subotica vertrokken. In februari 2009 werd u in Hongarije aangehouden. Op 24 februari 2009 vroeg u er asiel aan. Na een negatieve beslissing keerde u terug naar Subotica. Daar bleef u enkele maanden (tussen 2 en 6) gebleven 15. In die periode is uw jongste dochter geboren in Subotica. In oktober 2009 bent u met uw man Shaban Abdulovich (O.V. 6.518.588, CGVS 09/18049Z) en uw vier kinderen uit Subotica naar België vertrokken, waar u volgens uw verklaring aankwam op 27 oktober 2009. Daags nadien diende u uw eerste Belgische asielaanvraag in. Op 18 januari 2011 vroeg u voor de tweede keer asiel aan in België. U verklaart tussen beide asielaanvragen België niet te hebben verlaten. U legt op 25 mei 2011 vijf pagina's medische attesten neer van uw zoon E.. Uw man legt geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat de redenen waarom u asiel aanvraagt aansluiten bij die van uw echtgenoot, S.A. (O.V. 6.518.588, CGVS 09/18049Z). Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing voor uw man luidt als volgt:

[het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake verzoeker wordt hernomen]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen de *“Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur”* in.

2.3. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van “het” beginsel van behoorlijk bestuur is dan ook onontvankelijk nu dit beginsel de Raad niet bekend is.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

3.2. Verzoekers verklaren geboren te zijn in Kosovo. Ze zouden in 2004 of 2005 naar Servië zijn gevlucht om aan de aanhoudende problemen met Albanezen te ontsnappen, doch dienden na een verblijf van een paar jaar ook Servië te verlaten omdat zij ook daar belaagd werden, met name door Serviërs. Zij zouden naar Hongarije zijn gevlucht en vroegen er asiel aan, doch dit werd afgewezen waarop ze dienden terug te keren naar Servië. Tenslotte vluchtten ze naar België.

3.3. Het verzoekschrift verklaart thans geheel in strijd met de eerdere verklaringen dat verzoekers van Servische nationaliteit zijn. Nochtans hebben beide verzoekers herhaaldelijk verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Er worden geen elementen aangebracht waaruit de Servische nationaliteit van verzoekers kan blijken.

Verzoekers documenteren evenmin hun Kosovaarse nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch verzoekster enig identiteitsdocument hebben neergelegd omdat volgens verzoeker ze *“alle papieren kwijt geraakt”* zijn (CGVS-verhoor verzoeker p. 7) en volgens verzoekster de documenten *“in de brand gebleven zijn”* (CGVS-verhoor verzoekster p. 3). De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker *“een document neer[legt] dat zijn afkomst uit Kosovo kan aantonen (CGVS, p. 2), zijnde zijn geboorteakte bevestigt enkel dat hij in Nis is geboren”* mist dan ook feitelijke grondslag. Verder stelt het verzoekschrift geheel in strijd met hun eerdere verklaringen dat zij de Servische nationaliteit zouden bezitten.

3.4. Verzoekers leggen evenmin documenten neer ter adstructie van hun jarenlang verblijf in Servië. Bovendien stelt de Raad vast dat het verzoekschrift aanvoert *“dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan hun Kosovaarse herkomst en aan hun verblijf in Kosovo (voor en na 1999)”* en verzoekers aldus zelf hun Kosovaarse nationaliteit ontkennen. De Raad kan verzoekers evenmin volgen waar zij in het verzoekschrift stellen dat *“dient opgemerkt te worden dat zijn [lees:hun] kennis over Kosovo in het algemeen en de Kosovaarse samenleving na de oorlog beperkt is. Verzoekers zijn ongeletterd en woonden slechts zeer korte periodes in Kosovo. Daardoor is hun kennis zeer beperkt”*, nu verzoekers in de bestreden beslissingen evenmin verweten worden dat hun kennis van Kosovo onvoldoende is. Er kan slechts worden vastgesteld dat beide verzoekers geen aannemelijke verklaring geven waarom ze geen

identiteitsstukken kunnen neerleggen, wat hun algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuithaalt.

3.5. Verzoekers adstrueren evenmin het voorgehouden asielrelaas. Verzoekers leggen geen documenten neer waaruit kan blijken dat zij herhaaldelijk het slachtoffer werden van invallen en geweldplegingen door Albanezen en om die reden hun land van herkomst dienden te ontvluchten, noch dat zij evenmin in Servië konden verblijven omdat zij er belaagd werden door Serviërs. Dit klemmt temeer nu verzoekers verklaringen evenmin kunnen overtuigen. De commissaris-generaal wijst terecht op talrijke, flagrante tegenstrijdigheden tussen verzoekers en verzoeksters verklaringen, die betrekking hebben op fundamentele elementen die de kern raken van het asielrelaas, met name de invallen in hun huis door Albanezen en de omstandigheden waarin verzoekster geslagen werd. Aldus kunnen verzoekers bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij menen dat hun verklaringen *“geen ernstige tegenstrijdigheden”* vertonen. Dat verzoekster *“niet op de hoogte was van deze invallen”* is ongeloofwaardig nu verzoeker verklaarde dat *“het is veel keer gebeurd, zeker 20 of 30 keer”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.12), en het dermate ernstige feiten betreft die een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers hun verdere leven nu zij hierdoor hun land van herkomst zelfs dienden te ontvluchten. Er kan dan ook minstens verwacht worden dat zij deze gebeurtenissen uitvoerig hebben besproken en eerst raad vroegen in hun (sociale) omgeving alvorens het land te verlaten. Verzoekers hun verklaringen zijn eveneens incoherent inzake het inschrijven van hun kinderen en aanvragen van een uitkering, nu verzoeker telkens beweerde dat zij dit zelfs niet probeerden, doch verzoekster verklaarde dat zij dit wel probeerden maar zij steeds geweigerd werden. De Raad volgt verzoekers evenmin waar zij menen deze incoherenties te kunnen vergoelijken door te argumenteren dat dit *“in de praktijk op hetzelfde neerkwam”*, nu het klaarblijkelijk andersluidende versies van het asielrelaas betreft en evident is dat een afgekeurde aanvraag kan geobjectiveerd worden.

3.6. Hoe dan ook en daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, tonen verzoekers niet aan dat zij omwille van hun voorgehouden problemen met Albanese burgers in Kosovo, hun land van herkomst dienden te ontvluchten. De commissaris-generaal wijst er immers terecht op dat, zoals blijkt uit de toegevoegde landeninformatie en in zoverre verzoekers zich nog op de bescherming van Kosovo beroepen nu zij hun nationaliteit hebben gewijzigd, verzoekers een beroep konden doen op allerhande vormen van bescherming die in Kosovo ter hunner beschikking stonden.

3.7. Verzoekers voeren aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept *“zeer relatief”* is en wijst op en citeert uit berichtgeving van *“Amnesty International”*, *“Human Rights Watch”* en *“de heer Adam”*. De verzoekende partijen laten echter na de informatie waar zij zich op beroepen toe te voegen aan het verzoekschrift en laten zelfs na de relevante bronnen ervan weer te geven. De Raad kan dan ook de waarachtigheid van deze berichtgeving niet verifiëren, noch de relevantie en actualiteit ervan beoordelen. Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie vooral betrekking heeft op terugwijzingsbeslissingen van staten, en verder de economische situatie in Kosovo beoordeelt, en dit terwijl verzoekers thans menen van Servische nationaliteit te zijn. De Raad benadrukt echter dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, noch over een aanvraag tot migratie om economische redenen, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de algemene informatie waar verzoekers op wijzen geenszins diegene die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd kan weerleggen. Uit deze informatie kan blijken dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo over het algemeen kalm en stabiel is en het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma en niet op discriminatie, laat staan vervolging. Indien Roma bescherming nodig hebben, blijkt daarenboven dat ze beroep kunnen doen op lokale en internationale autoriteiten. De Kosovaarse politie (KP) onderneemt anno 2011 wanneer zij in kennis wordt gesteld van misdrijven, afdoende actie niettegenstaande hervormingen noodzakelijk blijven. De Eulex Police Component staat de KP bij om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat alle Kosovaarse burgers worden bediend. Tot slot adviseert en ziet de OSCE toe op de naleving van de internationale normen inzake mensenrechten door de KP. Voor zover verzoekers meenden onvoldoende beroep te kunnen doen op

de Kosovaarse politie bestond voor hen derhalve de bijkomende mogelijkheid om EULEX en KFOR te raadplegen, dan wel een NGO of humanitaire organisatie. Verzoekers tonen aldus hoe dan ook niet aan dat ze -in zoverre noodzakelijk- de mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming hebben uitgeput en kunnen dan ook bezwaarlijk beroep doen op internationale bescherming.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet doch voeren hiervoor geen specifieke argumenten aan.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK